

MAGISCH BOSRITUEEL? AHUM...

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele krijgt een uitnodiging om mee te doen aan een groepsbijeenkomst. Een sjamaan uit het buitenland zal 'op een magische plek in het bos een energetische poort openen'. Is dat zo? Of geloven we graag in spirituele sprookjes...?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Een vriend belde. “Doe je mee aan een bosritueel?” “Wat moet ik me daarbij voorstellen?” “Het is bij jou in de buurt. Ik kom je wel ophalen, mijn vrouw gaat ook mee. Dan rijden we samen. Het is ergens midden in de bossen, ik ben wel eens op die plek geweest.” “Maar wat is de bedoeling?” “Gewoon, gezond wandelen met z’n allen in het bos en daarna op een speciale plek een groepsvisualisatie doen. Iedere deelnemer betaalt twintig euro contant, verzamelen bij het dorpscafé. Een vrouwelijke sjamaan uit Amerika gaat energetische poorten openen naar een andere werkelijkheid. Of zoiets.” Ik vond het vaag, maar was nieuwsgierig. “Okay, ik doe mee.”

De dag waarop het ritueel zou plaatsvinden, had ik weinig omhanden; ideaal om een frisse neus te halen in een herfstig bos. Ik was er klaar voor om het groepsgebeuren bij te wonen. Onderweg ernaartoe, in de auto, graptten we over de naam van café *De Tijd*, het ‘verzamelpunt’. Het was de ‘hoogste tijd’ dat we dit bijzondere ritueel gingen bijwonen! We waren een beetje zenuwachtig. Geen idee wat we nou echt konden verwachten. De auto parkeerden we dubbel op een weggetje bij het café, want het was druk. Meer dan dertig mensen hadden zich opgegeven voor deelname. Dat ritueel moest wel héél bijzonder zijn als ‘die beroemde sjamaan uit het buitenland’ er minstens zeshonderd euro zwart aan kon verdienen.

Kabouter

Een bontgekleurde mix aan alternatief uitzijende wandelaars zette zich in beweging, onder leiding van een Belgische man. Een zeventigplusser met lange grijze baard, klein van stuk en tonnetjerond. Vriend en ik misten zijn puntmuts; hij zag eruit als een gezellige grote kabouter. Zijn Vlaamse tongval was lastig te verstaan, maar ‘verzamelen en die kant uit’, was helder. Via een geasfalteerde weg liepen we over zanderige paden richting bos. De grond was bedekt met herfstbladeren, in fraaie oranje- en geelbruine tinten. Daar waar we liepen, ritselden afgevallen bladeren onder onze schoenen. De meesten wandelden in stilte, af en toe ving ik woorden van de kabouterman op. Regelmatig zei hij als een soort mantra ‘Je mag niet oordelen’, op zijn plat Vlaams mét zachte G: “Ge meugt niet eurdelen”. Vriend en ik gniffelden, ja, dat wisten wij ook wel. Oordelen en veroordelen zonder ins & outs te kennen, dat hoort niet.

Na een minuut of zeven lopen bereikten we de eindbestemming, dé magische plek in het bos! De lengte en duur van de wandeling vielen me tegen, maar dat lag geheel aan mezelf en mijn verwachtingen, die slechts gebaseerd waren op het telefoongesprek dat ik met vriend had gehad. Ik stootte hem aan, tikte op mijn horloge en fluisterde: “Wel een korte wandeling, hè?” “Niet oordelen”, siste hij grijnzend terug. “O ja”, zei ik lachend, “dat is waar”.

Blonde sjamaan

Ik dacht aan het puzzelwoord dat mijn oma me als kind had geleerd: ‘Tra = open plek in het bos’. We stonden nu op zo’n open plek, naast indrukwekkende beukenrijen. Majestueuze dikke, grote en hoge bomen, hun bladeren in prachtig goudgele herfsttooi. Deze beuken waren zo’n tweehonderd jaar oud en maakten deel uit van een oprijlaan voor koetsen, die eens hoorde bij een inmiddels vervallen landgoed. De natuurplek was mooi, maar absoluut niet magisch wat energie betreft. Er viel niets

speciaals aan energie te voelen of zien, hoe goed ik mijn paranormale antennes ook gebruikte. Aan vriend en zijn vrouw, ook paranormaal begaafd, vroeg ik zachtjes: “Zien of voelen jullie hier iets bijzonders aan energie?” “Nee, jij?” “Niks. Noppes.” Ik giechelde: “We meugen niet eurdelen.” Misschien waren we gewoon niet paranormaal getalenteerd genoeg om een locatie waar een energiepoort zou komen, te herkennen.

Eén vrouw maakte zich los van de groep en vroeg in het Engels of we met z’n allen in een cirkel wilden gaan staan. Dat moest de sjamaan zijn; ze was me nog niet eerder opgevallen. Het energieveld dat haar omringde was klein en dof, grijsig van kleur.

Ongekamde lange blonde haren hingen vet en slonzig om haar hoofd. ‘Niet oordelen’, berispte ik mezelf, terwijl ik naar haar gekreukte turquoise laagjesrok keek en de afgetrapte gymschoenen die daar onderuit staken. Het donkerblauwe regenjack dat ze aan had, was praktisch. Wat deed uiterlijk ertoe? Hier stond een kundige vrouw, waarom zou ze zich anders als sjamaan profileren? Ze stelde zich voor en stak een warrig verhaal af over de ‘poort naar het licht’, die ze op ‘deze bijzondere magische plek in Nederland’ ging openen. De poort was er al, zij hoefde alleen nog maar de verbinding te leggen met een andere energiepoort in Amerika. De Vlaamse kabouter stond naast haar en knikte enthousiast. Mijn vriend, die vijf meter verderop in de cirkel stond, grijnsde naar me. Hij rolde met zijn ogen. Ik moest lachen, en schudde lichtjes ‘nee’ met mijn hoofd. Niet lachen, dat was onbeleefd. Niet (ver)oordelen, voordat we meer hadden gezien en meegemaakt. Ik trok een ernstig gezicht en nam een neutrale houding aan. Buiten de gevormde kring, begon een man ritmisch op een meegebrachte trommel te slaan.

De sjamaan vroeg of iedereen elkaar een hand wilde geven, zodat we ons beter met elkaar konden verbinden. Alle energie die straks zou vrijkomen na het openen van de poort, moest door ons heen kunnen stromen. ‘Ho, wacht even’, dacht ik, ‘aan een groepsvisualisatie beginnen zonder persoonlijke begrenzing?’ Het leek me onverstan-

dig om zomaar met meer dan dertig mensen tegelijk in verbinding te staan. Mij was geleerd om bij groepsmeditaties aandacht te besteden aan de aura's van alle aanwezigen. Goede gronding zorgt ervoor dat ongewenste energieën of kwaadwillende of dolende entiteiten zich niet direct toegang tot iemands aura kunnen verschaffen, of erger: blijven plakken. Snel zette ik mijn voeten stevig neer in de herfstbladeren, dacht een dunne beschermende energielag om me heen en verbond me in gedachten met 'het middelpunt van de aarde'. Mijn onderste chakra's draaide ik ter bescherming denkbeeldig dicht, de bovenste zette ik open. Ik wilde wel kunnen 'zien' of er iets bijzonders tijdens het ritueel zou gebeuren. Daarna maakte ik pas connectie met de personen wiens handen ik vasthield.

Sprookje

De blonde sjamaan legde op een wit plastic bord een hoopje maïszetmeel, teken van vruchtbaarheid, dat ze naar indiaans gebruik in vier windrichtingen wegblies. Met grote hand- en armgebaren nodigde ze energiewezens vanuit het noorden, zuiden, oosten en westen én vanuit de boven- en onderwereld uit, om deze kant op te komen. Alle geesten verenigt u! Verbinding met geesten was haar toverwoord. Ik wachtte geïnteresseerd af. De meeste deelnemers van de kring waren ondertussen in lichte trance. Ze hielden hun ogen gesloten en hun lichamen bewogen op het geluid van de klanken die de trommelaar voortbracht. Ik was de enige die paranormaal meekeek; hoe ging ze die energetische poort openen?

Haar aura bleef klein en grijzig. Niets wees erop dat ze zich met andere energieën had verbonden. Er golfde wel lichtgele energie door handen en armen van de mensen die elkaar vasthielden. Behalve een dunne laag gele groepsenergie boven de hoofden van de deelnemers, ontstond er geen vortex of andere energiestroom. Laat staan dat er van een energetische poort sprake was. Ze ratelde maar door in het Engels. Over windrichtingen, de indiaanse cultuur, de onderwereld met dolfijnen, zeemeerminnen en Neptunus, koning van de zee. Ik haakte af. Het enige waar ik aan kón denken was het sprookje van 'De nieuwe kleren van de keizer'. De blote keizer, die zich nieuwe onzichtbare kleding liet aansmeren door oplichters. Het volk dat net deed alsof de ongekledde keizer de prachtigste gewaden aan had. Slechts één kind durfde te roepen dat de keizer in zijn blootje liep! Vergelijkbaar met wat hier in het bos gebeurde. Deelnemers zouden na afloop ongetwijfeld aan anderen vertellen dat ze 'iets fantastisch hadden gezien en meegemaakt, het openen van een energiepoort'. Want als je niets ziet, ben je niet spiritueel ontwikkeld genoeg. Of je doorziet wat er werkelijk speelt, maar of je daarmee vrienden maakt...

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer – RHA Publishing – WWW.VORIGELEVENS.NL

Het getrommel stopte, de sjamaan stootte een schelle kreet uit en riep: 'De poort is nú geopend!' Haar gezicht was ondertussen rood aangelopen, ze zag er moe uit. Al dat bewegen met haar armen, het vele praten, de geslaakte kreten, hadden moeite gekost. Kringdeelnemers openden hun ogen en lieten elkaars handen los. Sommigen glimlachten blij en staarden gelukkig voor zich uit. Dankzij de meditatie hadden ze mogelijk toch nog een persoonlijke, magische ervaring beleefd. Ik keek naar mijn vriend. Met een dramatische blik sloeg hij zijn ogen ten hemel alsof hij wilde zeggen 'wat een poppenkast'. Vriend, zijn vrouw en ik, we hadden niets maar dan ook niets paranormals op energiegebied waargenomen, terwijl we dat normaalgesproken wél konden. Was het bosritueel te hoog gegrepen voor ons drieën? We mochten niet oordelen, maar er zeker iets van vinden.

**'Het bosritueel opende mijn
ogen voor de blote keizers die
ook in de spirituele wereld blij-
ken rond te lopen'**

Lessen

Een stevige wind stak op, nieuwe herfstbladeren dwarrelden naar beneden. De eerste regen van die dag viel in kleine druppels uit de lucht. De prachtige oude beuken stonden er nog net zo schitterend bij als drie kwartier geleden, voordat de groepsvisualisatie begon. Een mooie plek in het bos. Niets meer, niets minder. Vriend, zijn vrouw en ik, namen de kortste weg terug naar onze geparkeerde auto. Eenmaal buiten gehoorsafstand van de anderen, die voor een nabeschouwing over 'energetische poorten openen' nog het café indoken, schaterden we het uit. "Zou de sjamaan het zelf geloven?" We raakten er niet over uitgepraat.

Het bosritueel was een openbaring voor me. Tot dat moment had ik niet geweten dat er in de spirituele wereld ook blote keizers rondlopen. Automatisch was ik ervan uitgegaan dat alle sjamanen zuiver en integer waren. Daarom vond ik de twintig euro die ik voor deze les betaalde, toch goed besteed. Vriend, zijn vrouw en ik, we hadden een gezellige middag. Zelden zo gelachen. Voor alle andere deelnemers wens ik dat het een mooie ervaring was, of dat ze anders een prettige caféontmoeting hadden na afloop met gelijkgestemden. "Ge meugt niet eurdelen"... mee eens, maar een mening vormen naar aanleiding van wat ik paranormaal 'zag' en meemaakte, dat mag best. •